

Tưởng Niệm Ngày 30 Tháng Tư

Nguyễn Quý Đại

Hằng năm đến ngày 30 tháng 4 dù có muốn quên một biến cố lịch sử ngày 30/4/1975. Nhưng thật sự khó quên bởi thể hệ của chúng ta là nạn nhân, cũng là nhân chứng của cuộc chiến tranh Việt Nam.

Trong cuộc chiến có kẻ thua người thắng như cuộc nội chiến Hoa Kỳ (1861–1865) khi chấm dứt chiến tranh người dân Hoa Kỳ sống trong hòa bình và thịnh vượng phát triển đất nước trở thành cường quốc số 1 thế giới. Sau Đệ nhị thế chiến nước Đức bị chia làm đôi Đông Đức (DDR) theo chủ nghĩa cộng sản, Tây-Đức theo chủ nghĩa tự do, đến năm 1990 thì nước Đức thống nhất không tốn một viên đạn, chủ nghĩa cộng sản độc tài bị cáo chung, nước Đức thống nhất trở thành cường quốc số 1 tại Âu Châu.

Nhưng ở Việt Nam được gọi là thống nhất Bắc-Nam, nhưng vẫn còn chia rẽ, khó thống nhất được lòng người, bởi vì ý thức hệ khác nhau giữa người Cộng sản và Quốc gia. Kẻ thắng cuộc luôn tự hào về chiến công của mình, cứ hằng năm ngày 30/4 tổ chức lễ ăn mừng rầm rộ... Nếu nhìn từ bên ngoài thì miền Bắc đã thắng miền Nam, nhưng nhìn sâu xa hơn thì dân tộc VIỆT NAM đã thua. Nhiều người đã có nhận định, từ biến cố đó cả hai miền phải chấp nhận cuộc đổi đời một xã hội mới với đầy tang thương cả dân tộc vẫn còn nghèo nàn và lạc hậu! nợ nần chồng chất phải trả cho đến đời con, cháu chưa xong! bởi vậy **KHÔNG NÊN GỌI 30/4 LÀ NGÀY GIẢI PHÓNG!**

Tôi không bình luận về đời sống Văn hoá, Giáo dục, An sinh xã hội, vấn đề Nhân quyền, Tự Do ngôn luận... trong nước vì chúng tôi rời VN hơn 4 thập niên, nhưng theo tin tức thời sự quốc tế, bình luận về quốc nạn tham nhũng tại Việt Nam, như mới đây ai đã cấp phép cho công ty Việt Á bán bộ xét nghiệm Covid 19. Họ bỏ túi hàng ngàn tỷ, ăn trên xương máu và cả xác chết của người dân. Các tướng quân đội tham nhũng lo làm kinh tế. Cảnh sát biển bán cát cho bọn giặc Tàu xây các đảo nhân tạo ở Hoàng sa, Trường sa, Tàu cảnh sát biển không ra khơi hoạt động bảo vệ ngư dân ngoài biển mà lấy xăng dầu bán chia nhau:

Nguồn: nghiencuuquocte.org

<https://soha.vn/da-co-bao-nhieu-tuong-canhsat-bien-bi-bat-tam-giam-20220418155817383.htm>

Hồi tưởng lại 30/4 dân miền Nam làm sao quên được các nhà tù và trại cải tạo gian khổ, bị đánh tư sản mại bản. Cán bộ ngoài Bắc vào cướp tài sản, đuổi người giàu đi vùng kinh tế mới, con cái của người làm việc dưới chế độ VNCH bị kỳ thị vì lý lịch khó có thể tiến thân vào đại học. Với chính sách ngăn sông cấm chợ. Không phải chỉ có máu và nước mắt, những chiếc khăn tang trên đầu người thiếu phụ trong thời kỳ chiến tranh, mà còn có máu và nước mắt lúc chiến tranh đã kết thúc...những mẹ già, những vợ hiền phải tảo tần mưu sinh nuôi đàn còn thơ dại, phải nhịn ăn để có tiền đi thăm tù cải tạo! Nhân dịp 30/4 chúng ta nên vinh danh mẹ già, những người vợ thật tuyệt vời sống thủy chung, đảm đang gánh vác việc nhà gian khổ, lo dạy con cái nên người, và đi thăm nuôi chồng trong nhiều năm dài tù đày. Nếu không có những bà vợ đáng yêu như vậy nhiều người đã chết trong tù vì bệnh tật đói khổ!

Từ đó xảy ra làn sóng vượt biển tìm tự do, theo Cao Ủy Tỵ Nạn có thể thống kê 50% người phải bỏ mình trên biển trên đường bộ là một thảm trạng đau buồn mà chúng ta đã trải qua. Tôi bị tập trung cải tạo được thả về vượt biển may mắn đến được bến bờ tự do làm sao có thể quên được những tháng năm đau thương cho đến ngày mang xuống truyền đài. Tôi nhắc lại không phải để hận thù hay kỳ thị Nam-Bắc. Tôi luôn sống chân thật của một người dân được ảnh hưởng văn hoá, văn minh của người miền Nam.

Nhiều tài liệu lịch sử lưu giữ rõ ràng khách quan về tội ác của chế độ CS, nhiều sử gia đã phê bình chế độ CS độc tài, trích dẫn tài liệu phơi bày về hiện tình đất nước bên bờ vực thẳm! Nếu chúng ta phê bình với tinh thần xây dựng đất nước, CSVN cũng không bao giờ lắng nghe, họ luôn cho chúng ta thuộc "thế lực thù địch". Chúng ta không thể hoà hợp với chế độ CSVN. Tôi tiếp xúc thể hệ sinh sau năm 1975 trong nước họ không biết gì về lịch sử Việt Nam, chỉ biết hưởng thụ theo xã hội vật chất, ăn nhậu suốt ngày đêm, và vô cảm... học để có bằng hay mua bằng để loè thiên hạ cho vui...học mà không hành không thể tìm việc làm. Sự hiểu biết của họ còn giới hạn, ngu ngơ mà dám phê bình người Việt hải ngoại biểu tình hay tưởng niệm ngày 30/4...

Nhìn lại đời sống hai năm qua vì dịch bệnh covid, ở Saigon, người dân tự giúp đỡ nhau qua những bữa cơm từ thiện, mang từng gói thực phẩm tới tận nhà tặng cho các khu bị cách ly... đủ thấy tâm tình người dân miền Nam biết chia sẻ nỗi khổ với mọi người. Ngược lại ngoài Bắc làm gì có cũ chỉ đẹp như vậy?

Những người trưởng thành dưới chế độ CSVN là con cháu các cụ tại miền Bắc, du học các nước Đông Âu thời còn là cộng sản. Sau khi Đông Âu từ bỏ chế độ độc tài cộng sản họ ở lại với xã hội Đông Âu mới theo chủ nghĩa tự do dân chủ, Họ lên tiếng phản biện, phê bình chế độ trong nước có các báo online như: Đàn Chim Việt ở Ba Lan, Thời báo.de ở Berlin Đức. Họ có những suy nghĩ chín chắn đầy đủ về một góc nhìn, chứng tỏ lòng yêu nước thật tuyệt vời, với những nhận định sâu sắc hiểu biết bày tỏ quan điểm chính kiến thời cuộc hiện tại trước và sau với nỗi niềm trăn trở của hàng triệu người Việt Nam.

Cuối tuần qua thân hữu chuyển tôi bài viết của Nam Phong có quan điểm về ngày 30/4. Tôi post lại để độc giả tham khảo .

"Tôi sinh ra và lớn lên sau ngày 30/04. Trong khi phần lớn đất nước chìm trong khó khăn, hết cuộc chiến này đến cuộc chiến khác, trong khi phần lớn người dân thiếu ăn, thiếu mặc, đói khổ trong giai đoạn 1980-1990, thì tôi đã sống một cuộc sống đầy đủ và sung túc, vì ông bà tôi là những đảng viên cao cấp của Đảng Cộng sản Việt Nam. Ông tôi là một người chân thành và có niềm tin sâu sắc với lý tưởng cộng sản. Ông có một người chị ở phía bên kia, và sau này di tản sang Mỹ. Ông không bao giờ liên lạc với bà, và đó là nỗi ân hận lớn nhất trong những ngày cuối đời của ông.

Là một 'hạt giống đỏ" tôi lớn lên với niềm tin chân thành về những gì được dạy dỗ, về lý tưởng cộng sản với hình mẫu Pavel Korchagin - Hình mẫu chuẩn mực cho mọi thiếu niên lớn lên dưới mái trường XHCN khi đó. Vì vậy, sự kiện 30/04 đối với tôi và các bạn tôi khi đó là một cái gì đó rất đẹp, rất anh hùng, cũng rất vẻ vang. Với thể hệ chúng tôi, Việt Nam đã đánh bại siêu cường số 1 thế giới làm "chấn động năm châu. rung chuyển địa cầu".

Nhưng sau sự kiện bức tường Berlin sụp đổ, mẹ tôi trở về Việt Nam (vì là con của cán bộ cao cấp, mẹ tôi và các bác, cậu của tôi đều lần lượt học ở Đông Đức, Liên Xô, Bungari...). Với những gì đã được chứng kiến ở nước Đức và Đông Âu, mẹ tôi không tán đồng quan điểm với ông tôi. Mẹ tôi từng kể với tôi rằng, những người bạn Đức của bà nói rằng *"Mỹ là những người bạn tốt, cả thế giới muốn chơi với nó mà người Việt Nam mà lại đuổi nó đi."*

Bà kể cho tôi về những người Đức cộng sản và không cộng sản khi thống nhất đất nước đã ôm hôn nhau như thế nào. Bà kể về những người lính biên phòng Đông Đức đã tự sát chứ nhất định không bắn vào những người phía Đông muốn chạy sang phía Tây như thế nào. Đó là bước ngoặt trong suy nghĩ của tôi! Mỹ mà tốt à? Tại sao người ở phía Đông lại chạy sang phía Tây chứ không phải ngược lại? Thế giới của tôi bắt đầu có nhiều màu sắc hơn, không còn chỉ có hai màu, cộng sản và phản động nữa. Tôi bắt đầu tìm đọc những tác phẩm viết về ngày 30/04/1975. Đọc những tác phẩm bị coi là "phản động" ở Việt Nam. Các tác phẩm của Dương Thu Hương, Trần Độ, Vũ Thư Hiên, Nguyễn Gia Kiểng... Thông tin từ những tác phẩm này đã khiến tôi mở to mắt. Ngày 30/04 làm gì còn người lính Mỹ nào ở Sài Gòn. Vậy sao còn gọi là kháng chiến chống Mỹ? Sao có thể gọi là "giải phóng"? Và tôi khóc thương cho số phận dân tộc Việt. Khóc thương cho hàng triệu người Việt ở cả hai phía đã ngã xuống trong cuộc chiến "huynh đệ tương tàn". Khóc thương cho cả triệu người Việt vĩnh viễn nằm lại giữa biển khơi.

Và tôi khóc thương cho lòng yêu nước nhiệt tình nhưng ngây thơ của người Việt đã bị các cường quốc lợi dụng. Đất nước trở thành bãi chiến trường. Người Việt trở thành sỹ tốt xung phong. Việt Nam thành bàn cờ,

nhưng người chơi là người Nga, người Trung Quốc và người Mỹ; không phải là người Việt. Một bên chiến đấu để "giải phóng" và "nhuộm đỏ thế giới". Một bên chiến đấu để bảo vệ "thế giới tự do". "Đại thắng mùa xuân" và "giải phóng miền Nam". Đất nước thành một đồng đồ nát, hoang tàn. Trường Sơn thành một nghĩa trang khổng lồ.

Những người mẹ mất con. Khăn trắng trên đầu trẻ thơ. Và một vết thương hằn sâu trong lòng dân tộc. 46 năm rồi, bên chiến thắng vẫn ăn mừng, diễn binh, bắn pháo hoa... bên ngoài vẫn là ngày quốc hận, ngày mất nước... vết thương dân tộc còn rỉ máu. Mong một ngày nào đó, 30/04 trở thành ngày thống nhất, một ngày lễ cho cả dân tộc. Tổ quốc treo cờ rủ quốc tang cho những người đã ngã xuống ở cả hai phía.

Một tượng đài nhỏ thôi, giản dị thôi nhưng tinh xảo. Và một nghĩa trang của những người lính ở cả hai phía cho thế hệ trẻ có thể tỏ lòng thành kính cho những người đã ngã xuống vì dân tộc. Hy vọng là như thế! Còn thống nhất lãnh thổ mà không thống nhất được lòng người thì có ích gì? Nhất là giặc phương Bắc, kẻ thù truyền kiếp đang trỗi dậy. Bài học mất nước của Hồ Quý Ly còn đó...

Ngày 30/4 hằng năm tôi thường tưởng niệm, cầu nguyện cho những người lính VNCH đã hy sinh cho đất nước, dân tộc để bảo vệ tự do cho miền Nam, sử sách phải ghi công nhớ ơn họ mãi mãi. Tôi cũng cầu nguyện cho những bạn trẻ miền Bắc bị cưỡng bức đi nghĩa vụ quân sự theo lệnh của đảng CS bị hy sinh trên chiến trường miền Nam được siêu thoát."

Nguyễn Quý Đại